

holder renten nede og forbedrer statens finanser. Den kunst har vi mestret hidtil. Pinsepakken var et nødvendigt tillæg til den økonomiske politik, hvis vi fortsat skal mestre den.

Så er der det med byrderne på erhvervslivet. Med det oplæg, der ligger omkring selskabsskatten, kan ingen påstå, at erhvervslivet får nye lodder på ryggen i de kommende år. Og erhvervslivet kan – og det er det, der er vigtigst for erhvervslivet – regne med, at de har en regering, der vil holde dansk økonomi på sit spor med størst mulig sikkerhed med hensyn til afsætningsmulighederne, renten og omkostningsudviklingen.

Jeg vil godt advare oppositionen en lille smule mod at tro, at vi i forhandlingerne om finansloven kan skrue nedsættelsen af erhvervsskatterne højere op, end regeringen har lagt op til. Det mener jeg ikke der er nogen form for behov for, og jeg mener heller ikke, der fra oppositionens side er leveret nogen bidrag, nogen seriøse bidrag til at finansiere det, og af den grund ville det være en uforsvarlig finanspolitik.

I det hele taget er problemet jo lidt det – det gælder, både når man skal komme med bud fra Venstre og De Konservative på at finansiere endnu større erhvervsskattelettelser, og når man i øvrigt skal komme med spareforslag – at de er jo ikke så rasende konkrete. De er lidt luftige. De påstår, at de kan levere nogle resultater, som vi i hvert fald ikke tror de kan levere. Men det er jo også et eksempel på elementer i debatten, som ligner sidste år, forrige år og forrige år igen.

I øvrigt mener jeg ikke, at der er noget behov, henset til vurderingen af den internationale situation, for en yderligere stramning af dansk, økonomisk politik end den, regeringen har lagt op til.

Dette var nogle kritiske bemærkninger. Men jeg er alligevel opmuntret sådan af undertonen i debatten, især den fremadrettede del af den. Jeg tror, der i en meget stor del af Folketinget er en interesse for og en vilje til at prøve at finde fornuftige løsninger, ikke mindst på sammenhængen mellem det at få vedtaget en finanslov – jeg havde nær sagt, at det kan vi jo nok under alle omstændigheder få – og også at få vedtaget nogle af de positive strukturreformer i forhold til arbejdsmarkedet, som i virkeligheden er den anden side af sagen.

I foråret fik vi klaret det med, at efterspørgslen, det private forbrug, ikke havde en sådan opdrift, at det fik arbejdsmarkedet til at bryde

sammen og betalingsbalancen til at gå i røde tal. I efteråret skal vi løse den opgave at sørge for, at udbuddet af kvalificeret arbejdskraft i de kommende år er tilstrækkeligt til, at vi ikke behøver en langvarig vækstpause i dansk økonomi, så at vi kan sørge for, at der er de hænder og de hjerner, der skal til, for at vi kan løse den opgave, vi skylder næste generation at løse ved at få nedbragt gælden i et ordentligt tempo, og samtidig kan sikre de serviceforbedringer, de fleste i grunden ønsker vi skal sikre, uden at skatterne stiger.

Det kræver meget. Det kræver også meget holdningsmæssigt, men det kræver noget af systemerne og ændringer i systemerne, som jeg fornemmer der måske nok er nogle væsentlige forskelle i opfattelsen af den konkrete udformning af, men samtidig dog en fælles vilje til at løse et godt stykke ad vejen.

Så således opmuntret vil jeg igen takke for den debat, vi har haft, og love, at regeringen, straks når vi mødes i det nye folketingsår, kommer med de bidrag, man har efterlyst, i hvert fald en række af dem, så vi kan være på mere sikker grund i vurderingen af, hvad vi skal snakke om i forhandlingerne. Jeg håber, at alle de partier, som har deltaget i forhandlingerne de tidligere år, også vil deltage konstruktivt i dette års runde.

Frank Aaen (EL):

Det var bare det med overdrevne tal.

Arbejdsløshedsstatistikken er sådan, at over 1. kvartal 1998 var 215.000 officielt arbejdsløse. Ledige i aktivering, puljejob, uddannelse m.v. var i alt 123.000. De er naturligvis også arbejdsløse. Det er i alt 340.000. Så er der mennesker på overgangsydelse, på efterløn, førtidspension. De fleste af de mennesker er skubbet ud, nedslidt, presset ud af arbejdsmarkedet, nogle af dem så grundigt, at de hverken kan eller har lyst til at komme tilbage, men det er alligevel dem, som, hvis alt fungerede ordentligt, selvfølgelig ville have en naturlig plads på et arbejdsmarked, som også gav plads til dem, som ikke lige var oppe på 100 procents produktivitet.

Det er næsten 450.000, og alt i alt er vi altså oppe på, at i 1. kvartal i år er der 785.000 i den arbejdsdygtige alder, der er uden for arbejdsmarkedet. Det er 27 pct. Så må regeringen altså have mig undskyldt. Ned til 5 pct. kommer vi altså ikke ved at sige, at nogle holder ferie på dagpenge.